

Несретник безприютен,
в тъма самси изгубен, да заглуша страхът
обладал ми душата, аз гръдно викнах песен
на горестна самотност - и ехото отвърна
из пуцинаци стръмни, където все без път
след него се залутах. Но вместо да намеря
там празник на живота, тържествен и безкраен,
в лице смъртта погледнах: тя беше светлина
на пролетното утро, отвеки съчетана
с мъглата подранила на есенната вечер.
Тя беше само поглед, чиято дълбина,
загадъчно бездънна, сияе отразена
над нази в небосвода. Тя бе едно велико
мълчание сред всичко - оковало всеки ек
по цялата вселена. Една мечта самотна,
последила тревожно, от себе си пленена,
виденията свои далеч от век на век.
И наедно с диха й, на всеки миг вълшебно
из хаосите никнат в плът сънищата нейни.
И всеки миг умира тъй също някой свят,
в плът неин сън облечен. И безначално - няма
г край нийде отбелязан стремлението нейно
из пътя на безкрая...

Ако до този момент сме имали някакво колебание кое в края на краищата се оказва по-силно: дали любовта или смъртта, сега както вие, така и аз трябва да преодолеем своите колебания. Затова поемата *"Смъртта"* не бива да се възприема като израз на капризна фантастика или "игра" на мистика. Наред с поемите *"Нощ"* и *"Песен на песента ми"*, *"Смъртта"* е едно от философските творения на Яворов. Тук поетът за пореден път заявява, че смъртта непосредствено е свързана с живота и това е един от най-загадъчните и най-значителните моменти в неговото познание на света.

Проследявайки духовното развитие на поета няма как да избегнем основният извод, че според него няма вечен живот, а има борба за преодоляване на вечната смърт. Става дума не за смъртта изобщо, а за "смъртния характер на живота". Затова никъде Яворов не говори за собственото си поетическо безсмъртие, напротив, той се